

Sygn. akt I 1 C 983/18

WYROK ZAOCZNY **W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 19 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny – Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sekr. sąd. Monika Welka

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2018 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) **z siedzibą w W.**

przeciwko: **B. A.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. obciąża powoda kosztami procesu i uznaje je za uiszczone w całości.

SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować i zakreślić w Rep. C,

2. odpis wyroku doręczyć:

- pełnomocnikowi powoda,

- pozwanemu z pouczeniem o sprzeciwie od wyroku zaocznego i zażaleniu na rozstrzygnięcie zawarte w pkt. I, III i IV wyroku, jeśli nie wnosi sprzeciwu;

3. akta przedłożyć z wpływem lub za 30 dni.

G., dnia 19.09.2018 r.

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego B. A. kwoty 19.499,9 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od kwoty 17.301,18 zł i 2.198,81 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie podał, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z zawartej przez pozwanego z (...) w Ż. w dniu 23 marca 1992 zł umowy o kredyt nr 18/92, który to kredyt pozwany zobowiązał się zwrócić w ratach

w terminach szczegółowo opisanych w treści umowy. W dniu 4 listopada 1998 r. bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, który w dniu 16 lutego 1999 r. Sąd Rejonowy w Gdyni opatrzył klauzulą wykonalności postanowieniem o sygn. akt VII Co 1247/98. Zobowiązanie nie zostało przez pozwanego spłacone.

Powód wskazał też, że bank ten w drodze przekształceń został przejęty przez (...) Bank (...) S.A., który następnie przekształcił się w (...) Bank (...) z siedzibą w P.. Od tego banku (...) nabyła w drodze umowy przelewu wierzytelność o spłatę tego kredytu w dniu 18 stycznia 2011 r. Następnie zaś (...) zbył przysługującą mu wobec pozwanego wierzytelność na rzecz powoda w drodze umowy przelewu wierzytelności z dnia 21 listopada 2016 r. Nadto powód wyjaśnił, iż na dochodzoną pozwem kwotę składa się 17.301,18 zł z tytułu wierzytelności zakupionych przez powoda od poprzednika prawnego oraz 2.198,81 zł z tytułu naliczonych przez powoda oraz jego poprzednika prawnego odsetek ustawowych od niespłaconego kapitału od dnia następnego po zawarciu umowy cesji od dnia 31 grudnia 2015 r. i od dnia 1 stycznia 2016 r. tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

Ponieważ pozwany nie wdał się w spór w niniejszej sprawie, nie wniósł odpowiedzi na pozew, ani nie żądał rozpoznania pod swoją nieobecność wydany w sprawie wyrok był wyrokiem zaocznym.

Stąd za prawdziwe Sąd przyjął twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie w zakresie podanej tam okoliczności zwarcia przez pozwanego umowy bankowej oraz nabycia przez powoda względem pozwanego wierzytelności o spłatę wynikającego z tej umowy zadłużenia.

Dodatkowo w sprawie niniejszej, w oparciu o dokumenty przedstawione przez powoda Sąd ustalił nadto, iż zawarta przez pozwanego w dniu 23 marca 1992 r. umowa o kredyt nr 18/92 została mu udzielona na zakup samochodu na okres od dnia 23 marca 1992 r. do dnia 10 marca 1993 r. w wysokości 207.000.000 zł przed denominacją (k. 17-19) oraz że bankowy tytuł egzekucyjny nr 24 (...) Bank (...) S.A. w B. wystawił w dniu 4 listopada 1998 r. (k. 20), a nadto, że po zaopatrzeniu tego tytułu w klauzulę wykonalności - tytuł wykonawczy został wydany P.-K. Bankowi (...) w dniu 2 marca 1999 r. (k. 21). Sąd ustalił także, że przedmiotowy pozew został wniesiony w dniu 5 marca 2018 r. (koperta – k. 6v)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle powyższych ustaleń żądanie pozwu Sąd uznał za całkowicie nieuzasadnione. Przyczyną oddalenia powództwa pozostawał fakt uwzględnienia przez Sąd z urzędu w niniejszej sprawie upływu okresu przedawnienia. Dochodzone przez powoda roszczenie, wynikające z umowy kredytu, który pozwany zobowiązany był zwrócić bankowi w ratach, stało się bowiem wymagalne najpóźniej z dniem 10 marca 1993 r., tj. z końcem okresu, na który kredyt został udzielony. Skoro więc z pozwem o jego zapłatę należności wynikających z tej umowy powód wystąpił dopiero w dniu 5 maja 2018 r., to stwierdzić należało, że w dacie wniesienia pozwu roszczenie to było przedawnione i to od ponad 12-nastu lat. Z brzmienia art. 117 §1 kc wynika bowiem, że z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Artykuł 118 kc (w brzmieniu obowiązującym od 1 października 1990 r. do dnia 9 lipca 2018 r.) stanowił natomiast, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Przedmiotowe roszczenie, jako wynikające z prowadzonej przez bank działalności gospodarczej, przedawniało się zaś w okresie trzyletnim, który upłynął z dniem 10 marca 1996 r. Przedawnieniu uległo także roszczenie o zapłatę przez pozwanego odsetek w uregulowaniu należności głównej i to zarówno w zakresie odsetek skapitalizowanych na dzień poprzedzający wystąpienie z przedmiotowym pozwem, jak i odsetek od łącznej kwoty dochodzonej należności liczonych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W tym zakresie Sąd podzielił w całości uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r. (wydaną w sprawie III CZP 42/04, a opublikowaną w OSNC 2005/9/149), zgodnie z którą roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego. Ze względu na akcesoryjność roszczenia o odsetki za opóźnienie przedawnia się ono bowiem w takim terminie jak roszczenie o niespełnione we właściwym czasie świadczenie pieniężne. Na upływ ustalonego przez Sąd okresu przedawnienia nie miał wpływu fakt uzyskania przez (...) Bank (...) S.A. w B. klauzuli wykonalności wystawionego przez ten bank bankowemu tytułowi egzekucyjnemu,

ani późniejsze ewentualne prowadzenie przez pierwotnego wierzyciela egzekucji komorniczej, gdyż powodowi nie przysługiwało uprawnienie do powołania się na przerwanie biegu przedawnienia przez wierzyciela pierwotnego, gdyż on sam – jako fundusz, a nie bank – nie mógłby posłużyć się w obrocie bankowym tytułem egzekucyjnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2016 r. wydane w sprawie III CZP 60/16, Lex 2152395; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 listopada 2016 r. wydany w sprawie I ACa 199/17, Lex 2200311; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 30 sierpnia 2017 r. wydany w sprawie I ACa 199/17, Lex 2369667), a nadto samo wystawienie przez bank przedmiotowego tytułu egzekucyjnego w dniu 4 listopada 1998 r. nastąpiło już po upływie trzyletniego okresu przedawniania, stąd z oczywistych przyczyn nadanie mu w roku 1999 r. klauzuli wykonalności nie mogło spowodować przerwy biegu terminu przedawnienia, terminu który już wcześniej upłynął.

Dokonując uwzględnienia z urzędu upływu okresu przedawnienia w niniejszej sprawie Sąd miał na uwadze brzmienie wprowadzonego w porządku prawnego z dniem 9 lipca 2018 r. art. 117 §2¹ kc, który stanowi, iż: „Po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.”. Przepis ten znajdował w niniejszej sprawie bezpośrednie zastosowanie z uwagi na regulację art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104). Przywołany przepis art. 5 ust. 4 ustawy nowelizującej stanowi bowiem, że: „Roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.”. Jak wynika z uzasadnienia tej ustawy celem zmian wprowadzonych tą nowelizacją jest: „(...) zaostrzenie reżimu przedawnienia roszczeń przysługujących przedsiębiorcom wobec konsumentów przez związanie z upływem terminu przedawnienia – z mocy samego prawa – skutku w postaci niemożliwości skutecznego zaspokojenia roszczenia.”. W konsekwencji „(...) w przypadku roszczeń przysługujących przeciwko konsumentowi już z chwilą upływu terminu przedawniania następowałoby przekształcenie roszczenia w zobowiązanie niepełne (naturalne), a zatem powstaje niemożność jego przymusowej realizacji.”. I dalej: „(...) art. 117 §2¹ k.c. przesądzi zatem, że ustawowym skutkiem upływu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi będzie przekształcenie tego roszczenia w zobowiązanie naturalne. Z tą chwilą, z mocy samego prawa, będzie następować niemożność przymusowej realizacji roszczenia, czyli niemożność jego dochodzenia przed sądem.”.

W tym stanie rzeczy przedmiotowe powództwo zostało oddalone jako nieudowodnione w oparciu o przepis art. 6 kc a contrario oraz – wobec uwzględnienia okoliczności, iż przedmiotową umowę pozwana zawarła jako konsument - jako przedawnione w oparciu o przepis art. 117 §2¹ kc w zw. z art. 118 kc.

W konsekwencji powód, jako strona przegrywająca, został obciążony w całości powstałymi w sprawie kosztami procesu, o czym orzeczono na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 108 kpc. Wobec uprzedniego uiszczenia ich już przez powoda w toku postępowania, koszty te zostały uznane przez Sąd za uiszczone w całości.

SSR Marzanna Stefaniuk - Muczyńska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w repertorium C i w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;

G., dnia 11.10.2018 r.